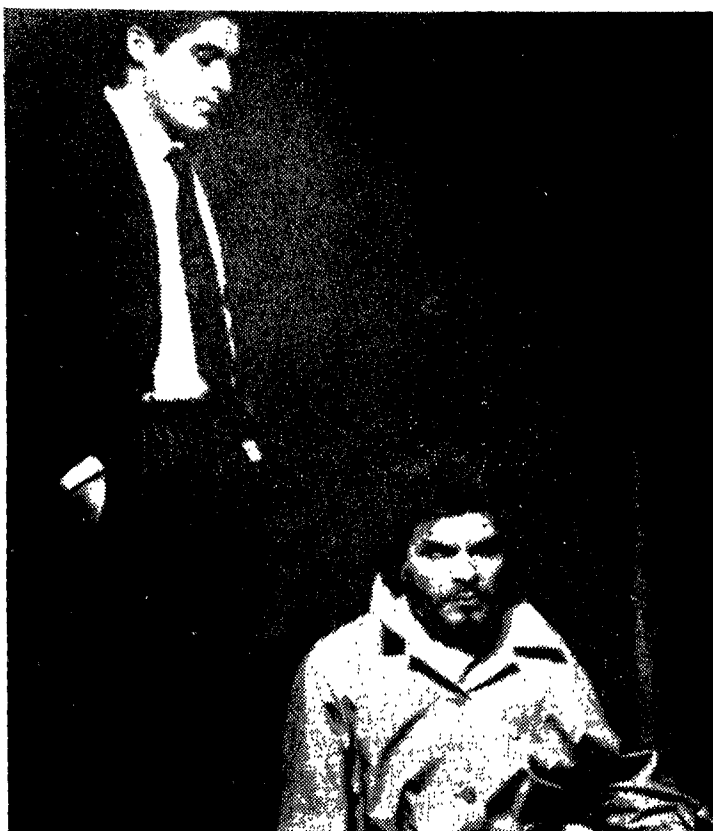

Θέατρο

ΛΑ-Ι-ΚΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΜΠΕΡΤΟΛΤ ΜΠΡΕΧΤ

«Στήν ζούγκλα τῶν πόλεων»

Ένα έργο του Μπρέχτ δύσκολο κάπως στήν κατανόησή του μέ διαδοχικές έπιδρομήτες εικόνες πού δίνουν χαρακτηριστικά τὸ ποικιλόμορφο καὶ τὸ άσαφές ενός άγώνα δύο άντρών μέχρι τήν τελική επικράτηση, είναι τὸ «Στή ζούγκλα τῶν πόλεων», πού παίζεται στο Λαϊκό Πειραματικό θέατρο.

Τὸ τρίτο στή σειρά θεατρικῶν έργου του Μπρέχτ τὸ πὸ δύσνόητο έξ ατίας καὶ τοῦ πειραματικοῦ χαρακτήρα του, δικαιώνει τήν προσπάθεια τοῦ συγγραφέα νά φέρει κοντά στο λαό μιὰ προβληματική σκηνηκή δημιουργία, πού θά δώσει άφορηή σκέψης καὶ σιγήτησης.

«Είναι περιττό ν' απαιτεῖ κανείς τὰ καλλιτεχνικά έργα νά είναι άμεσα κατανοητά από εκείνους στοὺς ὁποίους απευθύνονται» έχει πει κάποτε ὁ Μπρέχτ. Στὸ έργο αὐτὸ τὸ εφαρμόζει, αλλά μέ μιὰ σκηνηκή ροή σέ κατευθύνσεις πού τὸ σκοτεινὸ παραδῶν τῆς ἐγκραλικῆς διεργασίας του ἀποκαλύπτει διαδοχικές ἐκλάμψεις ἐρεθίζοντας τήν έρευνα τοῦ θεατῆ σ' ἐμφανείς ποικίλων προεκτάσεων. Τὸ έργο ὁσασιατικά είναι ἡ πάλι δύο άντρών, πού διαδραματίζεται σέ ἀλλεπάλληλες ἐκδόσεις, πού ἀποτελοῦν τὸς γύρους τῆς πάλης. Ένας ὑπάλληλος μιᾶς δανειστικῆς βιβλιοθήκης ὁ Τζῶρετς Γκάργκα κι ένας μαλαίσκος ξυλόμετορος, ὁ Σλίνγκ συγκρούονται σέ άσαφείς στόχους ἐνῶ οἱ ἐπὶ μέρους νίκες τοῦ ενός πάνω στον άλλο, σφραγίζονται μέ θυσίες στο άμεσο οἰκογενειακό καὶ επαγγελματικὸ περιβάλλον τους. Ὁ Γκάργκα πὸ νέος καὶ πὸ ὀρμητικός, θέλει νά ἐξουθενώσει τὸν Σλίνγκ πάνω σέ μιὰ διαλεκτική ὀλοκληρωτικῆς συντριβῆς, πού πηγάζει καὶ ἀπὸ τῆ δική του ὀλοκληρωτική ἀποδοχή τοῦ ὕψιου στοιχείου καθὼς ἀδικαιολόγητα κάπως, ἐγινε ἀπὸ τῆ μιὰ στιγμή στήν ἄλλη κυνηγός κάθε ἀπόλαυσης. Ὁ Σλίνγκ τὸν πολεμᾷ ζητώντας τῆ χαρὰ τοῦ άγώνα, μιὰ ἰδεαλιστική συσσώρευση χτυπημάτων, πού ἐπατείνει τῆ βαναυσότητα τοῦ

άλλου. Ἡ νίκη ἐρχεται ἀπὸ τῆ βιολογική κατεύθυνση. Ὁ νεώτερος θά ἐπακράτῃ ἀφοῦ καὶ θά ἐπαίσει. Ἀλλά καὶ πάλι τὸ στοιχείο τοῦ χρόνου είναι ὁ διακόσμος τῆς μόνης ἀπολυτότητας. Μέσα του ἐναλλάσσονται οἱ μορφές τῶν αἰώνια χαμένων πού ἀπλῶς ραγίζουν ένα του σημείο γιὰ νά ἐπιδιαιρθωθεί άμέσως μέ τήν ἐξαφάνισή τους. Κανείς δέν είναι νικητής. Ὁ Σλίνγκ πεθαίνει σάν πὸ μεγάλος. «Ὁ καθένας μας ἔχασε πολλά πράγματα καὶ ἴσα πού μᾶς ἀπόμειναν στο τέλος τὰ γυμνά σώματά μας» θά πει στήν τελική σκηνή. Τὸ έργο σκηνοθετημένο ἀπὸ τὸν κ. Λεωνίδα Τριβιζά δίνει τήν αίσθηση αὐτῆς τῆς πάλης καὶ τῆς ἀντίθεσης τῶν μέσων τῆς πάλης μέ μιὰ καθαρότητα θεατρικῶν ἐκφραστικῶν μέσων πού ἔχουν ἀποτυπωθεῖ στή φριγούρα τῶν δύο πρωταγωνιστῶν.

Ὁ κ. Νίκος Καμποῆς (Τζῶρετς Γκάργκα) ἔχει τήν ὀρμητικότητα καὶ τήν άσαφή πλαστικότητα πρὸς τὸ ξίτημα τῆς δύναμης πού θά συντριβεί τελικά τὸν Μαλαίσκο ξυμπορο, ἐπακουρούμενος καὶ ἀπὸ τὸ πλέγμα τῆς οἰκογενειακῆς του κατάστασης. Ὁ κ. Ν. Μητρογιαννόπουλος (Σλίνγκ) ἦταν ἀποκαλυπτικός στο ρόλο του τονίζοντας τίς ἀντιφάσεις του σ' αὐτὸ τὸν άγώνα πού τοῦ δημιουργοῦν μιὰ ἰδεαλιστική θεώρηση γιὰ τὰ ὅπλα πού θά χρησιμοποιήσει. Τὸ εἰρωνικό κάλυμα τῆς ὀλης ἐμφάνισής του εἶχε μιὰ περιφρόνηση σ' ἐκεῖνο πού θά ἐπατευχεῖ. Πολὺ πειστικός. Ἀλλά καὶ οἱ ἄλλοι φροντισμένοι στοὺς ρόλους τους ἰδίως ἡ κ. Ντόρα Γιαννακοπούλου (Μαίρη Γκάργκα). Ἀρκετά γραφικοί ὁ κ. Νίκος Βαγιονάκης καὶ ἡ κ. Γεωργία Κουλουράκου στο ρόλο ἐκπροσώπων τοῦ στρατοῦ τῆς σκηνῆς. Τὰ σκηνηκά, στο κλίμα τῆς ἐποχῆς τοῦ έργου δυνάμωσαν τήν ἀτμόσφαιρα. Τέλος ἡ μετάφραση τοῦ κ. Κώστα Σταματίου ζωντανή καὶ πολὺ σύγχρονη, συντέλεσε στὸν ὑποβλητικό διάλογο.

Γ. ΠΑΝΑΓΟΤΛΟΠΟΤΛΟΣ